

Η αλυσίδα του κακού

Κάθε τι «άσχημο/άδικο/κακό/αναληθές» που αναδύεται σε μια κοινωνία θα μπορούσε να σταματήσει εξ αρχής αν στην πορεία του βρεθεί ένας αληθινός «Πολίτης» και έσπαζε την αλυσίδα του “κακού”. Όμως, η αδιαφορία των «ανθρώπων-υπηκόων» επιτρέπει την διάδοση και διαιώνισή του.

- Σκεφθείτε φίλοι μου! Πολλές φορές κάτι αρνητικό σε μια κοινωνία θα σταματούσε εάν στην πορεία του βρισκόταν ένας «Άνθρωπος». Όταν δεν βρεθεί, τότε γίνεται τσουνάμι που παίρνει παραμάζωμα ολόκληρη τη χώρα. Ποιον συμφέρει αυτό; Φθηνές δικαιολογίες σωρό θα σκαρφιστούν για να δικαιολογήσουν την αδιαφορία τους.

- Πολλές φορές η κοινωνία μας βρέθηκε εκτεθειμένη μπροστά στο «άσχημο/άδικο/κακό/αναληθές», πχ ρατσισμοί, εθνικισμοί, θρησκευτισμοί, ιδεοληψίες, κτλ, αλλά και κάθε άλλης μορφής “κακού”. Πολλές ευκαιρίες δίδονται να σταματήσει το «κακό» και πολλά τα επίπεδα, ανάλογα βεβαίως της μορφής του «κακού». Για παράδειγμα, αν επισυμβεί κάτι «άσχημο/άδικο/κακό/αναληθές» μέσα σε μια τάξη ενός σχολείου (εντός της εκπαίδευσης), έχουμε χονδρικά επτά επίπεδα για να σπάσει η αλυσίδα του «κακού». Στο πρώτο και βασικότερο επίπεδο είναι ο ίδιος ο εκπαιδευτικός που είχε εμπλακεί στην υπόθεση, αν όμως είναι «Πολίτης» και «λειτουργός» του λειτουργήματός του. Τότε τάχιστα, άκοπα και άμοχθα θα σταματούσε εν τη γενέσει του το «κακό». Αν όχι, μάλλον δεν κάνει να μπαίνει στην τάξη.

- Έχουμε λοιπόν επτά επίπεδα με τα οποία μπορεί να σταματήσει κάθε «άσχημο/άδικο/κακό/αναληθές».

- 1ο επίπεδο: Ο εμπλεκόμενος εκπαιδευτικός, εφόσον είναι λειτουργός. Κατόπιν...
- 2ο επίπεδο: Ο Διευθυντής του σχολείου, εφόσον είναι άξιος της θέσης. Κατόπιν...
- 3ο επίπεδο: Ο σύλλογος καθηγητών του σχολείου, εφόσον γνωρίζει τον ρόλο του. Κατόπιν...
- 4ο επίπεδο: Ο Διευθυντής της Α΄ βαθμίας, Β΄ βαθμίας και Γ΄ βαθμίας Εκπαίδευσης, Κατόπιν...
- 5ο επίπεδο: Ο περιφερειακός Δ/ντής Εκπ/σης εφόσον είναι έμπλεος ενσυναίσθησης. Κατόπιν...
- 6ο επίπεδο: Ο Υπουργός Παιδείας, εφόσον είναι φιλοσοφημένος και «Άνθρωπος». Εν τέλει...
- 7ο επίπεδο: Η κυβέρνηση και ο κυρίαρχος λαός.

- Κι όμως, πολλές φορές όλα αυτά τα επίπεδα δεν καταφέρνουν να σπάσουν την αλυσίδα του «κακού», προσβάλλοντας ολόκληρη την κοινωνία μας και διαχέοντας την ντροπή και την ενοχή σε όλους μας. Στη σύγχρονη εποχή οι «Πολίτες» έχουν λιγοστέψει επικίνδυνα, οπότε το «κακό» καταφέρνει να διεισδύσει παντού και να προχωρά σε βάθος.

- Σε τέτοιες περιπτώσεις η συνήθης επίκληση της νομοθεσίας συνήθως είναι μια πρόφαση. Ως συνήθως, οι ιθύνοντες «κρύβονται» πίσω από κάποιον νόμο, τον χρησιμοποιούν, τον κακοποιούν, τον ερμηνεύουν κατά το δοκούν ή λαμβάνουν υπόψη μόνο ό,τι τους συμφέρει ή ό,τι γνωρίζουν, γενικά κάνουν ό,τι τους βολεύει εξυπηρετώντας τα συμφέροντά τους, και κατόπιν κατηγορούν τον νόμο: «Αυτός ο κακός νόμος φταίει. Όχι εμείς!». Ο φταίχτης όμως είναι ο/οι διαχειριστής/ες του νόμου, που με ιδιοτελή σκέψη αντιδρούν. Τους λείπει η εσωτερική φωνή που θα τους υπέβαλε να πράττουν το όμορφο/δίκαιο/καλό/αληθές.

Το πρόβλημα; Η έλλειψη "Πολιτών"!